

Esra Kirecci

Esra Aęaoglu

SİMENDİFER.

ÇOCUKLARI MACERA VAGONU

ilk genç
T
TIMOŞ

HİKÂYEDEKİ KAHRAMANLAR

EFE

11 yaşında.

Maceraya atılmaya çok heveslidir, aynı zamanda mantıklı, sağduyulu ve soğukkanlıdır. Babası Yalnızardıç Tren İstasyonu'nun şefidir. İstasyon lojmanında otururlar.

AYŞENAZ

12 yaşında.

Basketbol oynamayı ve bisiklete binmeyi çok sever. Kargo pantolon ve şapka vazgeçilmezleridir. Tabiat ve hayvanlarla iç içe yaşamaktan çok hoşlanır. Bunun için sık sık eski izci olan babasıyla çadır kurup, kamp yaparlar.

SELİM

11 yaşında.

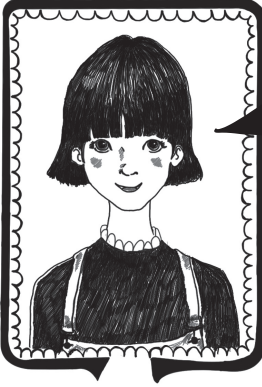
Matematikte iyidir, bilgisayar ve teknolojiyle çok ilgilidir. Fotoğraf makinesini yanından ayırmaz. En önemli özelliği çok dakik olmasıdır. Bu yüzden saatini kolundan çıkarmaz. İki Kerim'den gözlükleriyle ayırt edilir.

KERİM

11 yaşında.

Selim'le tek yumurta ikizi. Biraz dalgın ve sakardır ama şaşırtıcı bir hafızası vardır. El kuklaları yapar, her kuklasını farklı farklı seslendirmekten keyif alır. Ayrıca resim yapmayı ve karikatür çizmeyi çok sever.

ASYA

10 yaşında.

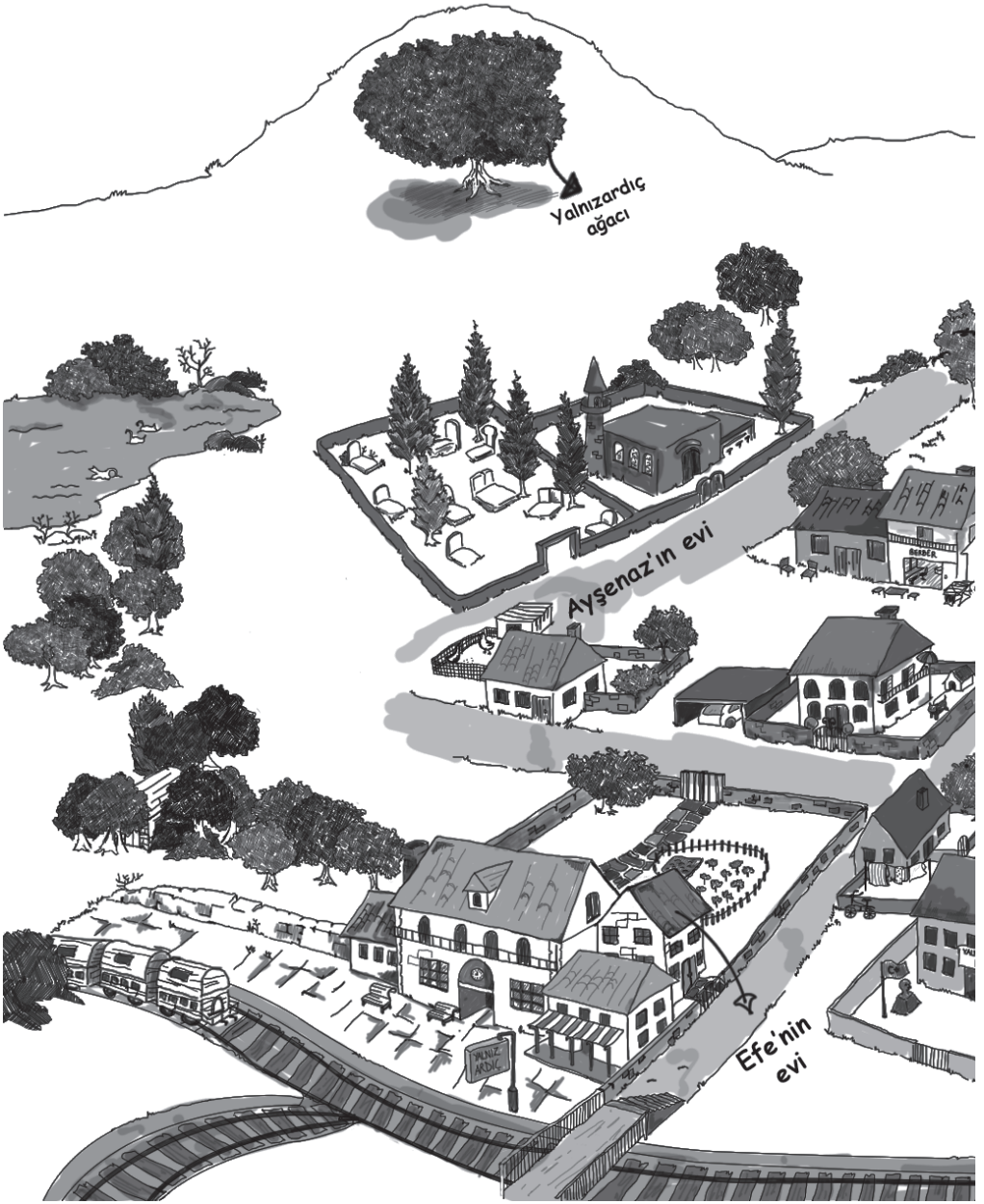
Kitap okumayı ve elma yemeyi çok sever. Bu yüzden arkadaşları ona "elma kurdu" der. Az konuşur ama söyledikleri yerinde ve doğru şeylerdir. En karmaşık durumlarda bile sakin ve yapıcı davranır.

HANDE

10 yaşında.

Çok dikkatlidir; kimsenin fark etmediği önemli detayları o yakalar. Yanında her zaman renkli bir not defteri ve kalem taşır. Aklına gelenleri unutmamak için kaydeder. Süslü tokalar takmayı, rengârenk kloş etekler giymeyi sever.

1. Bölüm İSTASYONDA SIKICI BİR GÜN

Yalnızardıç kasabasında sakin bir pazar günüydü. Sakin bir pazartesi de olabilirdi, hatta salı, çarşamba ya da perşembe... Hiç fark etmezdi, çünkü burada haftanın her günü sakin geçiyordu.

Kasaba, yeşil bir tepenin eteğine kurulmuştu. Tepede tek başına yaşlı ama heybetli bir ardıç ağacı vardı. Kasabaya adını veren ağaçtı bu.

Yalnızardıç kasabası genelde çok sessizdi. Yalnızca küçük istasyondan tren geçtiği zaman sessizlik bozuluyordu.

Tren istasyonunun hemen yanında 1940'ların sonunda inşa edilmiş istasyon binası vardı. Bu binanın devamına alçak bir duvar yapılmıştı. Altı arkadaş, bütün yaz, ıssız tren istasyonunda bu duvarın üstünde otururlardı.

O gün de, sıcaktan, sakinlikten, her günün bir öncekine benzemesinden sıkılmış, duvarda oturuyorlardı.

Efe, yüzü avuçlarının arasında dalgın bir şekilde yere bakıyordu. Kapri şortunun ve çizgili tişörtünün üzerinde her zamanki “çok amaçlı” yelege vardı. Efe hep “Neye, ne zaman ihtiyacın olacağını bilemezsin. Beklemediğin bir anda bazen bir büyüteç, birkaç ataç veya bir fener inanılmaz şekilde işe yarayabilir,” derdi. Bu yüzden onun yeleginden neler çıkabileceğini kimse tahmin edemezdi. Ayrıca Efe macera kitaplarını da çok severdi. Bu kitaplardaki çoğu karakterin sürekli giydiği, klasikleşmiş bir giysisi vardı. Efe de –her ne kadar bu karakterlerin hayal ürünü olduğunu bilse de– “çok amaçlı” yelege ile doğru zamanda doğru yerde olursa bir gün gerçek bir kahraman olabileceğine inanıyordu.

Ayşenaz, sırtını duvara yaslamış, elleri kargo pantolonunun ceplerinde, trenin geleceği yöne bakıyordu. O da cepleri bol kıyafetler giymeyi seviyordu. Taşınması gereken şeyler için bu ceplere ihtiyacı vardı. Mesela bir kurbağa, küçük bir kaplumbağa veya sürekli yanında taşıdığı naneli şeker gibi...

Asya etrafa bakınırken bir yandan da elindeki elmayı ısırıyordu. Kucağında da kapağı açılmamış bir kitap duruyordu. Asya okuduğu kitapları hep yanında taşırdı.

Kerim, ayaklarını sallarken parmak kuklalarını amaçsızca oynatıyordu. Bu konuda çok ustaydı. Öyle ki bir Ramazan akşamı kasabadakilere küçük bir oyun bile sahnelemişti. Karikatür konusundaki yeteneğini de ikizinin komik karikatürlerini çizip onu kızdırmak için kullanırdı.

Selim'in görünüşte Kerim'den tek farkı yuvarlak çerçeveli gözlükleri gibi duruyordu. Hâlbuki onun kardeşinden ve arkadaşlarından ayrılan önemli bir özelliği daha vardı. Herkese kıyasla zamanlamaya önem verirdi. Şimdi de ikide bir saatine bakıyordu.

Hande, gözlerini tren yoluna dikmiş, dalgalı saçlarından bir lüleyi parmağına dolamış saçıyla oynuyordu. Bunu canı gerçekten çok sıkkın olduğunda yapardı. Pembe tüylü çantasını açtı, içinden ıslak bir mendil çıkardı, güzelce ellerini sildi. Kıyafetine uygun taktığı süslü çantalarında simli not defteri, pembe tüylü kalem, küçük bir ayna ve ıslak mendil mutlaka olurdu.

Hepsi birbirinden farklı özelliklere sahip bu altı arkadaş istasyonun sessizliğini bozmadan duvarda oturuyorlardı. O kadar dalgınlardı ki Efe'nin dedesi ve kardeşinin onlara yöneldiğini fark etmediler. Faruk Bey'in "Nasılınsız bakalım Şimendifer Çocukları?" demesiyle kendilerine geldiler.

İsteksizce “İyyiiizzz,” dediler. Bıkkınlık ve can sıkıntısı seslerine yansımıştı.

“Hayrola?” diye sordu Faruk Bey, “Sıkılmış gibisiniz...”

Efe cevap verdi: “Treni bekliyoruz işte dede. Her zamanki gibi... Siz nereye?”

Faruk Bey, Elif'e bakarak, “Kurabiye'mle biraz do-laşmaya çıktık. Annen çalışırken ona ayak bağı ol-mayalım istedik,” dedi ve sonra “Haydi, hoşça kalın o zaman...” diyerek Elif'le oradan ayrıldı.

Elif'in aklı ağabeyi ve arkadaşlarında kalmıştı. Dedesinin elinden tutmuş giderken başını arkaya çevirdi uzaklaşana kadar onlara baktı.

Kerim, merakla Efe'ye döndü, "Deden bize niye şifen... şifendi... ay... şimenfi... of!" dedi.

Herkes güldü. "Şimendifer," diye düzeltti Efe.

"Hah işte, niye öyle diyor?"

"Dedemin makinistlik yaptığı zamanlarda trenlere şimendifer denirmiş."

Ayşenaz, "Eh tabii, bizim gibi her gününü istasyonda geçirenlere, tren çocuğu derler," diyerek bıkmıklıkla şapkasını başından çıkardı.

Hande bunu duymaktan sıkılmıştı artık. "Başka bir yer mi var kasabada sanki?"

Asya ise her zaman olduğu gibi hâlinden memnundu. Çok nadir mutsuz olurdu zaten. "Bence burası kasabanın en güzel yeri..."

"Bence de!" diye bir ses duydular. Bu, -çocukların deyimi- ile "Şarlo ağabey" in sesiydi. Asıl adı Metin'di. İstasyonun hareket, ambar ve gişe memuru, yani her şeyiydi. Vazgeçemediği üç şey vardı. Başından hiç çıkarmadığı şapkası, koleksiyonunu yaptığı düdüklere ve burnunun altındaki küçük bıyığı... Efe'nin dedesi Faruk Bey bıyıkları yüzünden onu sessiz sinemanın ünlü komedyeni Charlie Chaplin'e ve onun meşhur karakteri Şarlo'ya benzetirdi. Çocuklar da ona bu yüzden artık Şarlo diyordu.

Yavaş yavaş yaklaşan trenin düdüğü duyuldu. Şarlo son hazırlıkları yapmak için çocukların yanından uzaklaştı. Onlar da yavaş yavaş duvardan aşağı indiler. Biraz sonra tren istasyona girdi.

Trenden birkaç yolcu inip istasyonda dolaşmaya başladı. Çocuklar merakla trenden inen yolcuları izliyorlardı. Bir anne ve küçük oğlu, bir yaşlı çift, üç kız arkadaş peronda tur atıyorlardı. Trenin mola-

sı çok uzun sürmedi; Şarlo ile vedalaşan kondüktör düdüğünü çaldı, yolcular tekrar trene bindiler. Son olarak kondüktör de yavaşça ilerleyen trene atladı.

Tren gözden kaybolduğunda istasyon yine sessizliğe gömülmüştü. Çocuklar, tekrar duvarın üstüne sıralandılar.

Efe, “Bugün de kimse gelmedi,” diye mırıldandı.

“Beş gündür kimse gelmedi.” Ayşenaz’ın sesinden Efe’den daha mutsuz olduğu anlaşılıyordu.

Hande içini çekti. “Zaten bize gelmedikten sonra, kasabaya birileri gelse ne olur ki?”

Asya diğerlerinin aksine heyecanla “Babaannem gelecek!” dedi. Gözleri parlıyordu. Sonra o ışıltı hafif hafif söndü. “Ama ne zaman belli değil.” Kasabaya taşındıklarından beri, yani tam bir yıldır Asya babaannesini görmemişti.

Kerim de konuşmaya katıldı. “Bugün kimse de binmedi trene.”

Selim, saatine baktı. “Hatice teyze gelir şimdi,” dedi.

Tam o anda nefes nefese kalmış bir hâlde fırıncı Hatice Hanım’ın istasyona girdiğini gördüler. Üzerinde bembeyaz fırıncı önlüğü, elinde dumanı tüten bir simit tepsi vardı. İstasyonu boş görünce biraz canı sıkıldı. “Geç mi kaldım yine?” diye sordu çocuklara cevabını bile bile.

